

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 97/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], a [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Ing. Martin Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ing. Martin Chlapík, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného úradu Liptovský Mikuláš v bližšie neoznačenom konaní o reštitučnom nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovateľky“), zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Ing. Martin Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ing. Martin Chlapík, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného úradu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný úrad“) v bližšie neoznačenom konaní o reštitučnom nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o navrátení vlastníctva k pozemkom“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľky sa ešte v roku 2004 obrátili v zmysle zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom na vtedajší Obvodný pozemkový úrad Liptovský Mikuláš (v súčasnosti okresný úrad – odbor lesný a pozemkový, pozn.) s reštitučnou žiadosťou, ktorou sa domáhali prinavrátania vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré boli ich právnej predchodkyni v minulom politickom režime vyvlastnené. Podľa sťažovateľiek nemá konanie „*pred Okresným úradom Liptovský Mikuláš*

odbor lesný a pozemkový... znaky spravodlivého procesu a v odvolacom súdnom konaní nie je možné pre nedostatok právomoci súdu dosiahnuť nápravu“.

Sťažovateľky tvrdia, že namietaným postupom okresného úradu bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného úradu a tiež ich právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže od času, keď podali reštitučnú žiadosť, uplynulo už desať rokov a vec nie je právoplatne skončená. Sťažovateľky ďalej uvádzajú, že v tejto veci sa už v roku 2009 obrátili so sťažnosťou na ústavný súd, ktorý ju uznesením sp. zn. II. ÚS 183/2010 z 8. apríla 2010 odmietol pre nedostatok právomoci, „keď nám v odôvodnení svojho uznesenia... pri porušenom práve na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote uviedol, že sme nevyužili možnosť opakovaného návrhu podľa § 250u OSP. V mesiaci júl 2014 sme preto podali opakovanú žalobu podľa § 250u OSP proti nečinnosti spolu s návrhom na udelenie pokuty tomuto pozemkovému úradu. Krajský súd Žilina nám túto žalobu zamietol (Uznesenie KS ZA č. 20S/83/2014-43).“.

Namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľky odôvodňujú tým, že o ich „oprávnených nárokoch na navrátenie... pozemkov podľa zákona č. 503/2003 Z. z. rozhoduje štátny orgán - Obvodný pozemkový úrad v Liptovskom Mikuláši a nie nezávislý a nestranný súd. Tento orgán má politicky nominovaných vedúcich pracovníkov, tu vo všeobecnosti vidíme, že nie je zabezpečená nestrannosť tohto úradu a nestrannosť jeho vydávaných rozhodnutí. Víťazné politické strany po každých parlamentných voľbách sľubujú, že odpolitizujú štátnu správu, ale doposiaľ sa tak nestalo. Nie je tu ani žiadna garancia proti zasahovaniu tretích osôb do rozhodovacej činnosti týchto úradov. V tejto súvislosti sme viackrát písomne vzniesli námietku zaujatosti proti celému Pozemkovému úradu Lipt. Mikuláš (dôkaz v prílohách). Tento úrad sa s touto námietkou vysporiadal tak, že nám ju zamietol... V tomto prípade správny súd vykonáva len kontrolu zákonnosti, keďže nemôže preskúmať celú spornú záležitosť s úplnou jurisdikciou.“.

K postupu okresného úradu, ktorým má dochádzať k porušovaniu práv garantovaných ústavou a dohovorom, sťažovateľky ďalej uvádzajú, že okresný úrad okrem vydávania nezákonných rozhodnutí koná z vlastného podnetu a nad rámec zákona, pričom v konkrétnostiach poukazujú na situáciu, keď „*zistený skutočný stav veci podkladá (okresný úrad, pozn.) napr. stanoviskom Krajského úradu životného prostredia v Žiline, ktoré nemá žiadnu súvislosť so zákonnými dôvodmi nevydania pozemkov uvedenými v § 6 zákona č. 503/2003 Z. z. alebo inými zákonnými dôvodmi, ďalej za podklad svojho budúceho rozhodnutia tento úrad požaduje od Výskumného ústavu pôdoznanectva a ochrany pôdy (regionálne pracovisko B. Bystrica) stanovisko k vydávaným pozemkom, či patria do poľnohospodárskeho pôdneho fondu s účelovým stanoviskom.*“.

Sťažovateľky sa tiež domáhajú ochrany svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže „*v minulosti došlo k nútenému odňatiu nášho vlastníckeho práva tiež k časti parcely pôvodného p. č. [REDAKČIA] k. ú. obec [REDAKČIA] a nedošlo k nemu v nevyhnutnej miere (vyvlastnili sa časti parciel, ktoré nebolo potrebné vyvlastniť pre účel vodného diela - záplavu nehnuteľností; odňalo sa vlastnícke právo bez akéhokoľvek právneho dôvodu - štát si privlastnil časť našich parciel bez toho aby ich kúpil, vyvlastnil alebo poskytol inú náhradu a pod.). Sme presvedčený, že takto dochádza k zneužívaniu inštitútu vyvlastnenia, čo je v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti.*“.

Vzhľadom na už uvedené sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«1) Základné právo navrhovateľiek [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a prietahmi Okresného úradu Liptovskom Mikuláši odbor lesný a pozemkový v konaní podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom pôvodných parcelných čísel 14 a 30 nachádzajúcich sa v kat. území obce Bobrovník porušené bolo. Okresný úrad Liptovský

Mikuláš odbor lesný a pozemkový je povinný bezodkladne vydať rozhodnutie vo veci uplatneného reštitučného nároku navrhovateľiek podľa zákona č. 503/2003 Z. z. v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ostatných pozemkových úradov SR a súdov SR.

2) Pre porušenie čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a dodatkový protokol č.1 čl. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd navrhovateľiek je Okresný úrad Liptovský Mikuláš odbor lesný a pozemkový povinný pri novom prejednávaní veci navrhovateľiek [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v otázke ich uplatneného reštitučného nároku k pozemkom pôvodných parcelných čísel č. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nachádzajúcich sa v obci [REDAKOVANÉ] k. ú. obec [REDAKOVANÉ] podľa zákona č. 503/2003 Z. z. pridržať sa plne svojho rozhodnutia z 31. 5. 2007 č. 374-2007/00192-20 VM a svojej Zápisnice zo dňa 18. 1. 2007 a rozhodnúť o oprávnenom nároku navrhovateľiek v zmysle vety tohto rozhodnutia: „Na základe zamerania parcel z pôvodnej pkn. parcely č. [REDAKOVANÉ] je možné prinavrátiť vlastníctvo k novovytvorenej parcele č. [REDAKOVANÉ], z pôvodnej pkn. parcely č. [REDAKOVANÉ] k novovytvoreným parcelám [REDAKOVANÉ]“.

3) Nemožnosťou preskúmať rozhodnutia vydané Okresným úradom Liptovský Mikuláš odbor lesný a pozemkový všeobecným súdom s úplnou jurisdikciou došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd navrhovateľiek garantovaných v čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

4) Okresný úrad Liptovský Mikuláš odbor lesný a pozemkový netvorí nezávislý a nestranný tribunál pri prerokovaní reštitučných nárokov navrhovateľiek podľa zákona č. 503/2003 Z. z., tým došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd navrhovateľiek garantovaných v čl. 6 Európskeho dohovoru.

5) Navrhovateľkám [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] súd SR priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 13.000,- Eur pre každú z navrhovateľiek, ktoré im je povinný Okresný úrad Liptovský Mikuláš odbor lesný a pozemkový vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet navrhovateľky...

6) Navrhovateľkám [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v súrne: 296,44 Eur + DPH 59,23 spolu 355,67 Eur (za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, písomná sťažnosť,

139,83 Eur za úkon, 8,39 Eur režijný paušál), ktoré im je Obvodný pozemkový úrad v Liptovskom Mikuláši povinný vyplatiť na účet ich právneho zástupcu...»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z návrhu sťažovateliek na rozhodnutie (petitu), ktorý je citovaný v časti I tohto uznesenia, vyplýva, že sťažovateľky namietajú porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu „len“ postupom okresného úradu, nie však postupom, príp. rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline, príp. iných všeobecných súdov.

Vzhľadom na uvedené mohol ústavný súd vzhľadom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ustáliť predmet tohto konania len tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia, a zároveň považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že advokát je podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného úradu v konaní o reštitučnom nároku podľa zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom

Sťažovateľky sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného úradu v konaní o reštitučnom nároku.

Predmetom tejto časti sťažnosti je teda namietané porušenie základných práv sťažovateľiek podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom správneho orgánu v konaní o reštitučnom nároku.

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že uznesením sp. zn. II. ÚS 183/2010 z 8. apríla 2010 odmietol sťažnosť sťažovateľiek, ktorou už namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Obvodného pozemkového úradu v Liptovskom Mikuláši (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) v konaní o reštitučnom nároku podľa zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Zo spisu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 183/2010 vyplýva, že sťažovateľky namietali svojou predchádzajúcou sťažnosťou postup obvodného pozemkového úradu v tom istom konaní, v ktorou namietajú porušenie svojich práv postupom okresného úradu v tomto konaní pred ústavným súdom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že zákon č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ustanovením § 8 písm. b) zrušil obvodné pozemkové

úradu a v § 9 ods. 4 zároveň určil, že pôsobnosť obvodného pozemkového úradu prechádza na okresné úrady. V súlade s § 9 ods. 12 označeného zákona konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, právoplatne neskončené obvodným pozemkovým úradom dokončí okresný úrad, v ktorého územnom obvode mal sídlo obvodný pozemkový úrad.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky namietajú touto sťažnosťou porušenie identických práv podľa ústavy a dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom správneho orgánu (okresný úrad), na ktorý prešli zákonom právomoci jeho právneho predchodcu (obvodný pozemkový úrad) vrátane právomoci konať a rozhodnúť o reštitučnom nároku sťažovateľiek.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre nedostatok právomoci na jeho prerokovanie je v okolnostiach danej veci rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne neskončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie.

Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné vyjadriť sa osobitne k argumentácii sťažovateľiek, podľa ktorej v zmysle už označeného rozhodnutia ústavného súdu v ich veci týkajúcej sa nečinnosti správneho orgánu podali opakovaný návrh podľa § 250t a § 250u Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 20 S 83/2014 z 3. novembra 2014 tak, že návrh na uloženie povinnosti okresnému úradu vo veci konať a rozhodnúť zamietol a návrh

na udelenie pokuty okresnému úradu v sume 3 333 € zamietol (ďalej len „uznesenie Krajského súdu v Žiline z 3. novembra 2014“).

Ústavný súd už v súvislosti so sťažnosťami, v ktorých sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nečinnosťou správneho orgánu, viackrát vyslovil názor, podľa ktorého je v takýchto veciach daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom, a to ani za okolností, keď už raz všeobecný súd rozhodoval vo veci nečinnosti správneho orgánu (pozri k tomu III. ÚS 377/2012, m. m. II. ÚS 200/2011). V zmysle § 246 ods. 1 OSP je tu, vzhľadom na skutočnosť, že konanie pred správnym orgánom stále trvá, daná právomoc krajského súdu. Preto právomoc príslušného súdu v správnom súdnictve preskúmať nečinnosť správneho orgánu vylučuje právomoc ústavného súdu (m. m. I. ÚS 410/2011, II. ÚS 183/2010).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľiek smerujúca opätovne proti postupu okresného úradu v konaní o reštitučnom nároku pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je neprípustná, a preto ju po predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd opakovane poznamenáva, že sťažovateľky sťažnosťou nenamietajú porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline z 3. novembra 2014, ktorým tento súd zamietol ich opakovaný návrh proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. OSP, hoci takúto možnosť nepochybne mali, a to v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia jeho právoplatnosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného úradu v konaní o reštitučnom nároku

Sťažovateľky namietajú aj porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného úradu v konaní o reštitučnom nároku.

Sťažovateľky spájajú porušenie svojich majetkových práv podľa ústavy a dohovoru s porušením ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uplatňujúc závery ústavného súdu k jeho právomoci preskúmať postup správneho orgánu v konaní o reštitučnom nároku (opätovne II. ÚS 183/2010 a jeho závery o nedostatku právomoci ústavného súdu prerokovať sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného úradu v konaní o reštitučnom nároku), ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015